

Vážení čtenáři našich stránek, příznivci Jana Kadubce, hlavního spoluautora hry „Máme doma veverku, má červenou prdelku“, donedávna u nás uváděné,

náš letitý spolupracovník nám poslal pojednání, které považujeme do té míry za natolik zajímavé (byť provokativní, jak mívá ve zvyku, neb nutí člověka přemýšlet), že si dovoluujeme doporučit je vaší pozornosti:

Co s přebytky?

Největším problémem všech doposud známých civilizací bylo řešení otázky co s přebytky. Ve světě byl, je a prý i nadále bude vždycky nadbytek všeho. Zdá se to být naprosto nelogické tvrzení, vždyť je tolik hladových lidí a lidí bez střechy nad hlavou. Ovšem historická fakta prokazují ono „nelogické“ tvrzení.

Začnu u lovců a sběračů. V učených knihách se píše, že těmto „pralidem“ stačilo k obživě pracovat tři maximálně čtyři hodiny denně. Když náhodou ulovili třeba jelena, tak nešli do „práce“ nejméně čtrnáct dnů. A kdyby tehdy měli k dispozici ledničky a mrazáky, nešli by „pracovat“ i dva tři měsíce. Potvrzují to i studie o současných přírodních národech. Ti lidé se skutečně nepředřou, dávají přednost nicnedělání. Zato dnes, aby se člověk uživil, musí pracovat málem deset hodin denně! Řídili se asi už i tehdy dle rady Ferdinanda Céline: „Poslyšte: jsme tady na světě, abychom se prostě jen tak flákali. A nenechte si od nikoho nakukat nic jiného.“ Jakmile vznikly zemědělské společnosti, vznikla i spousta přebytků, které bylo možno skladovat a uchovávat po delší dobu (hlavně obilí). Okamžitě se vynořili predátoři, kteří přebytky loupili. Vrstva, spíše vrstvička, predátorů byla a je dvojího druhu. Jedni loupili pomocí síly a násilí, prostě loupežili a kradli, druzí loupili pomocí výmluvnosti a přesvědčování - kněží. V obdivuhodné spolupráci nemilosrdně obírali a odebírali spolubližním sebemenší přebytky. Žádná změna se za ta tisíciletí neudála. Lupičům dnes říkáme bankéři a burziáni a dnešní kněží jsou média. Mají ale stejné cíle - okrádat spolubližní. Kdysi vládli ze svých nedobytných opevněných hradů, což byly vlastně trezory pro nakradené, dnes vládou ze svých průmyslových a finančních komplexů, taky nedobytných, a vyjde to nastejno. Řídili se jednou jedinou zásadou: ponechat obyvatelům pouze tolik, aby nechcípali hladem a mohli vychovat děti - další otroky. Podnes platná zásada.

Podívejme se do starého Egypta, kde se snad poprvé v plné nahotě projevil problém - co s přebytky. Jak to tehdy řešili a jak to vyřešili? Starý Egypt byl nepředstavitelně bohatý, toho zlata, perel, drahých kamenů, slonoviny... Přidejme i lup z válečných výprav do sousedních krajin. Ale co s tím bohatstvím? To nešlo už ani nesmyslně proplýtvat, pořád toho byl nadbytek, vládnoucí byli bezradní a přemýšleli, jakým způsobem to promrhat. I kohosi napadlo stavět pyramidy. Co to mělo za smysl? No naprosto žádný - přebytky a bohatství Egypta se zhmotnilo do kamenných kvádrů

pyramid, do nesmyslných hromad kamení. Prý smysl pyramid je v jakémisi transcendentním přesahu a ve vyzařování kladné duchovní energie. No, kdo chce, ať tomu věří. Že by to měly být posmrtné příbytky faraónů - bohů, tomu ani tehdy lidi moc nevěřili, většina byla stejně za pár desítek let vykradena a mumie „bohů“ zneuctěny. „Tak jistý Peneb, veskrze špatný chlap, se vloupal do hrobky Sethiho II., kde ukradl kadidlo Devatera bohů pohřebiště a rozdělil si je se svými kumpány... Vzal královo víno a sedl si na jeho sarkofág, ač v něm je panovník pohřben...“ To už byl docela slušný exces.

Pyramidy stavěli i Aztékové, ovšem jejich pyramidy přece jen měly oproti egyptským jakýsi smysl. Sice docela obskurní a sadistický, ale přece jen. Aztéčtí kněží dokázali perfektně zblbnout své poddané. Namluvili jim, že bez jejich obřadů by sluníčko ráno nevyšlo. Nebýt nás, kněží, a obětování srdcí, slunce by nevyšlo! Chápete poddaní? Poddaní chápali. A tak každé ráno na vrcholku pyramid vyřezávali spolubližním na počest slunce srdíčka. Pokud některý poddaný pronesl, že sluníčko by i bez těch obřadů stejně vyšlo, byl příští den obětován. Tak se čistila a udržovala víra. Bylo to snad i dokonalejší než metody naší inkvizice. Podívejme se ale na krutosti aztéckých kněží trošičku střízlivě, vždyť přece my Evropané v čele s hrdým Albionem jsme zavraždili mnohem více spolubližních, oproti nám jsou aztéčtí kněží úplní žabaři.

V Číně sice pyramidy nestavěli, zato stavěli velkou zeď. Čínská zeď měla naprosto racionální smysl - barbaři zvenku se přes zeď nedostali dovnitř a lidé uvnitř se nedostali zase ven, poddaní tedy neměli šanci uprchnout či emigrovat. A můžeme přidat ještě další racionální smysl stavby. Většina dělníků, zedníků a kameníků se rekrutovala z trestanců, kteří se většinou už ze stavby nevrátili, čistila se tak společnost od nepřízřivých, práce byla holt docela vysilující a občas také vážla doprava potravin. Být trestancem v Číně nebyl žádný med. Ó jak by byli rádi, být trestanými dnes u nás, brali by to jako poctu a ne trest. Je ale pravda, že na stavbu zdi se hlásili i dobrovolníci za mzdu.

Dnes se neustále mluví o nějaké krizi a nikdo neví, jak ji řešit. A co tak vzít si příklad ze starého Egypta? Napodobme staré Egyptany, možná to zabere a krize bude úspěšně vyřešena. Zavést šrotovné nebo postavit šrotovnu? Šrotovné? Nač? Až si podnikatelé za takové dva tři měsíce vymění starší auta za fungl nová - co pak? K nápadu jak vyřešit krizi (určitě dostanu Nobelovu cenu za ekonomii), mě přivedl slavný umělec-sochař Césare Baldaccini (narozen 1921), on totiž už v roce 1960 nechal slisovat karosérii auta a vystavil ji v galerii. Později nechal dokonce slisovat několik aut do tehdy ještě docela neúhledných krychliček, jak můžeme vidět na fotografiích v uměleckých výtvarných publikacích (holt lisy nebyly tehdy nějak moc výkonné).

Můj nápad spočívá v tom, že hned vedle montážní haly by se postavila další velká hala, kde by byly nainstalovány moderní lisy. Jakmile by montážní halu opustilo nově vyrobené auto, přejelo by pár metrů do nové haly, kde by bylo slisováno do

úhledné krychličky. Pracovní místa by byla zachována, ba dokonce by vznikla nová pracovní místa v lisovně. Z krychliček by se někde opodál stavěla pyramida - zase další pracovní místa! Pokud se tedy postaví vedle automobilky šrotovna, stávající pracovní místa budou zachována, ba dokonce se zaměstnanost zvýší. Práci budou mít nejen dělníci a manažeři, ale i umělečtí kritikové, ti se budou rozplývat nad novým uměním, které budou další generace obdivovat, stejně jako my obdivujeme egyptské pyramidy z kamenů. Budou si říkat: To bylo ale umění, co!? Podle velikosti pyramidy z krychliček aut by bylo snadno zjistitelné a přesně ověřitelné, který stát disponuje největším bohatstvím. I Česko si bude moci dovolit postavit pyramidu větší než je Cheopsova. Bude to také podporovat soutěživost mezi státy - nejvyšší pyramida rovná se nejlepší a nejbohatší stát. To nemá chybičku, je to logické! Tanky, letadla, lodě atp. se ničí ve válečném podnikání, toto by byla podobná akce, ale mírová! Ostatně, speciální týmy odborníků pracují na tom, aby výrobek vydržel pouze pár měsíců po uplynutí záruční doby. Na trh se uvádí výrobky záměrně nedokonalé, aby až se série vyprodá, byl hozen na trh ten samý výrobek inovovaný, malilinko vylepšený, podstata zůstává stejná. Výrobek musí vydržet pouze krátkou dobu jen proto, aby se musel koupit nový, ale ani tato moderní metoda nedostačuje, furt je nadbytek! A stejně se i tak vyrábí většina věcí zbytečných a naprosto nepotřebných.

Můj návrh řešení krize je nesporně lepší. Když u každé výrobní haly čehokoliv bude přistavena šrotovna-lisovna, výroba bude nerušeně pokračovat, pracovní místa zachována, pyramida nepřetržitě poroste, no a co si přát více? Budeme jedničky! Takové neskutečné plýtvání by nám minulé společnosti mohly pouze závidět, tak plýtvat nedokázaly a neuměly. Někdo může mít takovou nepatřičnou otázku jako že: Kdo to vše zaplatí? Kdo zaplatí manažerům a akcionářům? No kdo, přece tak jako vždycky - poddaní, respektive daňoví poplatníci, stejně jako kdysi v Egyptě. Jako v Egyptě.

Práce je lidstvu vrozena, zpívá se v jedné kdysi populární písni (Internacionále). Není to pravda! Aspoň já s tím nesouhlasím, to mám raději Ptáček neseje, zpívá vesele...Víme, že všechny přebytky byly pracujícím vždy zkonfiskovány a neurvale proplýtvány na nesmyslné ptákoviny. Vykoišťování, tedy vysávání životních sil, vycucávání života, je dnes mnohem intenzivnější než kdykoliv dříve. Přitom produktivita a efektivita je neuvěřitelně vysoká, a přesto je na tom většina obyvatel stejně ne-li hůře než v dobách antických, kdy i pracovní doba otroků byla pouze šestihodinová.

Takže kde jsou ty přebytky? Kdo je shromažďuje? Jsou dokonce teorie, že je odebírají mimozemšťané, tak dokonale jsou oni „shromažďovatelé“ přebytků utajeni. Lidi pracující jsou blbí už jenom proto, že neumí vydělávat peníze bez práce. Jsou to neschopní budižkničmové. Kdyby nebyli blbí, tak by přece vydělávali peníze jiným způsobem než prací. Jak řekl nedávno bývalý slavný ekonom Kříž veřejně v televizi: „Práce je ta nejposlednější možnost, jak přijít k penězům!“ Chruščov někdy koncem

padesátých let v projevu na ÚV KSSS navrhoval šestihodinový pracovní den - po jeho svržení se na to zapomělo. Chávez tu myšlenku pouze oprášil. Oba, Chruščov i Chávez, chtěli zavést stejnou pracovní dobu, jakou měli antičtí otroci, kdy ještě majitelům otroků-otrokářům, záleželo na tom, aby otrok pracoval a podával výkon ještě i v padesáti letech a neměli zájem ani potřebu strhat ho tělesně už brzo po třicítce! (Chruščov měl ještě jednu podivně zvláštní myšlenku, pronesl totiž, že cílem socialismu je zajistit každému jeden párek a dvě housky denně. Ale ani tato jeho myšlenka se neuskutečnila. Když už měl Nikita Sergejevič tak fantastické nápady, mohl taky přijít na myšlenku úplného zrušení pracovní doby, a to by bylo dobře, to by nastal nový svět - nový svět bez pracovní povinnosti. Konečně by vznikla humánní společnost!)

A co tak snížit pracovní dobu jenom na čtyři hodiny? Samozřejmě mzdy by klidně mohly být vyšší než za osmihodinovou dobu, proč ne? Vždyť technologie jsou úplně neuvěřitelně vyspělé a efektivita přímo fantastická. Proč by vzniklé přebytky měla inkasovat pouze manažerská vrstva a vrstva finančních oligarchů? Slavná námitka proti snižování pracovní doby z časů dávných: budou-li mzdy vysoké, lidi by pracovali pouze dva tři dny v týdnu, nač by se namáhali. Chovali by se naprosto racionálně, jakmile by měli dostatek, přestali by pracovat, nač by se trápili? Proto musí být mzdy tak nízké, že budou nuceni pracovat i soboty a neděle. Nelze dovolit zvýšení jejich životní úrovně - hlad na ně! Jedině hlad je donutí pracovat. Je to sice názor docela zastaralý, ale pořád funkční. Dnes jsou pracující sice zblblí reklamou, ale ne všichni - většina by fakt přestala po dosažení určité úrovně pracovat. No a co!? Jsou ty obavy z toho, že by poddaní přestali pracovat, budou-li se mít dobře, oprávněné? Nevím, ale nejsem si jist. Když lidé štítící se práce žijí v přepychu a neuvěřitelném bohatství - to je v pořádku? Kdyby lidé štítící se práce žili v hmotné nouzi, myslím si, že by je nikdo nějak moc nelitoval. Ale aby těžce pracující žili v hmotné nouzi, tož to je zločin. Kdo je zodpovědný za onen do nebe volající zločin? Ti těžce pracující? (Sami jste si vinni svou neúspěšností!)

Proč se vládnoucím vyplatí dávat nezaměstnaným podporu místo toho, aby je zaměstnali? Klidně by šlo zařídít, aby byla pracovní doba snížena na polovinu, tím pádem by měli práci všichni. Třeba týden pracuji, týden mám volno, pracovní místa by se zdvojnásobila. Proč se nezařídí tak jednoduché řešení? Místo podpor v nezaměstnanosti - práce. Dokonce i náš císař Josef II. říkával, že pokud budou poddaní žít v poměrném dostatku a budou dobře živení, zdraví a přiměřeně vzdělaní, budou platit řádně daně, bude bohatší i císařská pokladna. Nepodařilo se mu to uvést do praxe. Podobnou radu dávali o tisíc let dříve legalisté čínským císařům, škoda, že ne vždy císařové oněch rad dbali.

Zmíním se ještě i svém oblíbeném císaři Vespasiánovi, ale to ne proto, že srovnal se zemí Chrám v Jeruzalému (syn Titus) a že zavedl daň z moči (když mu syn Titus vyčítal, že to není důstojné císaře, přistrčil mu peníz k nosu a zeptal se: Smrdí?),

ani proto, že měl vynikající smysl pro humor (když umíral, pronesl: „Běda, zdá se mi, že se stávám bohem.“), ale pro jeho řešení nezaměstnanosti.

Jednou za ním přišel vynálezce přístavního jeřábu a předvedl mu funkční moVespasián byl vynálezem nadšený, bohatě autora odměnil a model si ponechal na hraní. Nedovolil v přístavech stavět ony jeřáby, které by ulehčily práci přístavních nosičů, s odůvodněním, že by vzaly práci dělníkům - a z čeho by žili nosiči? Prostě ho nenapadlo, že by dělníci mohli přesto dostávat plat - vždyť práci za ně vykonával jeřáb. Mohli se místo dřiny vzdělávat a z jejich řad mohli povstat další vynálezci. O ulehčení práce nebyl zájem. Ani o vynálezy. Proč? Lidí bylo dost. To až kapitalismus šetří paradoxně lidskou dřinu a vyšel vynálezům vstříc. Proč? Vyplatí se to, neboť se více vyrobí a prodá a vydělá. Vespasián měl ještě starost o osud námezdně pracujících, kapitalistického podnikatele to nezajímá, proto byla také vymyšlena tzv. svoboda. My obyčejní jsme naprosto svobodné pouhé pracovní nástroje, kterým není dovoleno žít v dostatku.

Metody predátorů středověké a feudální Evropy jako pálení obilí, nebo rýže a pšenice sypaná do moře (aspoň že rybičky si pochutnaly) jsou už docela zastaralé, současní vládcové mají na odebrání přebytků a na jejich plýtvání daleko sofistikovanější a mnohem účinnější metody. Už ne pyramidy a chrámy, nýbrž letadlové lodě, bombardéry, atomové ponorky, teologické, filosofické a umělecké fakulty... Co tedy s těmi predátory, jejichž jediným životním smyslem a cílem je nesmyslně proplýtvat vše, co se dostane pod jejich vliv? Medvědy a vlky jsme vyhubili, proti klíšťatům jsme našli obranu, a lidské vlky a lidská klíšťata nezvládneme? Ne je vyhubit fyzicky, to není nutné, ale pouze nějak eliminovat vliv této hrstky psychicky deformovaných spoluobčanů (ač oni by nás nikdy spoluobčany nenazvali, jsme pro ně pouhé nic).

Zde je vhodný citát Keynesa: Materiálně zajištění lidé se budou dívat na lásku k penězům jako na jeden z polokriminálních a polopatologických sklonů, které rostoucí bohatství vyléčilo.

Takže co s predátory? Jedině do Bohnic. A pokud by tam bylo málo místa, mohly by se rozšířit ústavy v Opavě a Kroměříži. Ale myslím si, že nebude potřeba rozšiřovat ani Bohnice, ono těch nemocných zase tak moc nebude. V oněch léčebnách budou postaveny všelijaké superdůstojné budovy jako např. Burzovní katedrála, Chrám akcionářů a makléřů, Palác rentiérů a burziánů, Posvátný dóm spojených církví světa apod. Také by tam byly budovy, kde by sídlilo Hlavní ústředí teroristických akcí, Koordinační centrum mafiánských společností a třeba i Pavilon humanitárního bombardování a dokonce i Pavilon prognostického ústavu. Také by tam mohl být Nadparlament, Nadsenát a Supernejvyšší Nadsoud a Nadprokuratura. Funkce nadsenátorů, nadprokurátorů a podobných by byly samozřejmě doživotní (pouze v případě vyléčení by se funkcí dotyční vzdali). Určitě by se našlo místo pro

Superexekutorskou komoru a pro Přeslavnostní sál pro udílení medailí a všelijakých řádů. Všude by se třpytilo zlato, stříbro, mramor, švédská žula, slonovina, na zdech by visely čmáranice slavných výtvarníků, apod. (Bohatě by stačily pouze imitace.) Postupně by se dovnitř přivázeli výše uvedení duševně choří. Jsem přesvědčený, že by ani nezjistili, kde ve skutečnosti jsou, protože by se okamžitě pustili do práce, tj. hráli by na burze, kupovali a prodávali akcie, připočítávali by si výnosy z rent, plánovali bombardování a teroristické akce, vydávali zákony a vyhlášky, odsuzovali do vězení a k trestům smrti, kázali o Bohu a Lásce atd. Pracovali by i dvacet čtyři hodin denně. Vlastnit pistole a samopaly by jim bylo dovoleno, ale vystřelovaly by pouze červený inkoust, a ti postříkaní červenou barvou, tedy zastřelení, by byli jakoby mrtví, prostě by neexistovali, ale pouze do doby, než by jim sestry v prádelně vyměnily či vypraly oblečení. Supersoud by mohl i trestat třemi dny domácího vězení, tj. třídní zákaz vycházení pacienta z oddělení. Zápisy z jednání a schválené zákony Superparlamentem a Supersenátem by zveřejňovalo vedení psychiatrické léčebny v nějakém lékařském časopise. Humoristické časopisy by to mohly přetiskovat i pro veřejnost. Taky by se mohly do těchto uvedených pavilónů konat exkurze a to nejen školních dětí.

Závěrem nezbývá než si povzdechnout s Lombrosem: Svět je veden šílenci.

Jan Kadubec, Supíkovice